

RESSÒ DE LA PARAULA

Les llàgrimes que Déu comparteix i eixuga

Som en temps de llàgrimes. Però això no és necessàriament dolent. En l'antiguitat es parlava «del do de llàgrimes» i com a tal es demanava a l'Esperit. Les llàgrimes poden ser, en l'Esperit, un autèntic do.

Parlem de les llàgrimes en el rostre de Déu. La Sagrada Escripura ens transmet la imatge del Déu que plora, el Déu que «té sentiments» i mostra dolor davant el sofriment dels humans i davant «les ferides» que li infligim els humans. Tal com diem, si a més contemplem el Déu Encarnat, Jesucrist, les seves llàgrimes físiques, visibles, són veritable plor de Déu. Així plorava Déu pel seu propi sofriment, com a Getsemaní i pel sofriment de les persones, com davant la mort del seu amic Llätzer.

En aquest temps de crisi, després de l'impacte que ens produeix espontàniament veure proper el sofriment, el primer moviment conscient del cristià hauria de ser contemplar el rostre plorós de Crist. Aquestes llàgrimes són com una revelació del misteri íntim de Déu. Ell viu, sent, la profunda empatia amb el sofriment humà, fins al punt de fer-se'l seu. En aquest moment un rep la gràcia d'haver superat el sentiment de solitud i abandó. Jesucrist ofereix una presència propera, íntima, compassiva. És el que experimentem moltes vegades davant d'una imatge del crucificat o davant de la mateixa Eucaristia.

Però el Déu Pare de Jesucrist, o el mateix Jesucrist, no és solament l'amic proper, que és aquí

compartint amb nosaltres tota una riquesa de vivències. És amic i també Senyor de l'univers. I consegüentment també actuarà.

Així, el poble d'Israel, en ple sofriment, va escoltar l'anunci del profeta que parlava en nom de Déu. Jahvè va prometre un gran banquet,

una festa, en la qual ja no hi haurà motiu de sofriment:

«El Senyor eixugarà les llàgrimes de tots els rostres.» (Is 25,8)

Com ens agradaria rebre avui aquestes mateixes paraules referides a un futur immediat!

Aquestes paraules del profeta van ser pronunciades cap al segle V abans de Crist. Però continuen vigents avui. En quin sentit? Els qui les escoltaven no van veure potser que Déu eixugués totes les seves llàgrimes. Però cinc-cents anys més tard el poble va veure que Jesús, identificant-se com el Fill de Déu, va curar malalts, va donar menjar als famolencs, va anunciar el perdó, va ressuscitar morts... i convidava al gran banquet en el qual no existia el dolor. Déu en Ell, de veritat, eixugava les llàgrimes.

Tanmateix, encara quedava molt de sofriment en el món i en la història: el pecat i la seva companya, la mort, en totes les seves formes, com a malaltia, violència, injustícia, error, mentida, etc., continuava i continua present. Continua Déu eixugant les nostres llàgrimes? I tant que sí. Que se superi una crisi, es curi una malaltia, se solucioni un conflicte, són petits consols. El mal, causa del nostre més profund plor, havia de ser vençut en la seva arrel. Per això el mateix Jesús el va assumir, el va carregar damunt seu, en un acte suprem de confiança i abandó en l'amor del Pare Déu. La seva Creu i la seva Resurrecció van fer veritable aquell anunci profètic:

la porta del banquet estava definitivament oberta i allí ja no hi haurà tristesa, ni plor ni dolor (cf. Ap 21,4).

Aquesta és la nostra única medicina, i el consol més eficaç del nostre plor.

† Agustí Cortés Soriano

Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

El transhumanisme: cercant substituir la fe en Déu

Nick Bostrom (1973), el màxim exponent del moviment de transhumanisme, el defineix com «un moviment cultural, intel·lectual i científic que afirma el deure moral de millorar la capacitat física i cognitiva de l'espècie humana i d'aplicar les noves tecnologies a l'home, de tal manera que es puguin eliminar els aspectes no desitjats i no necessaris de la condició humana com el sofriment, la malaltia, l'envel·liment i, fins i tot, l'ésser mortal».

La fe en la tecnologia substitueix la fe en Déu. En aquest punt, la crítica del transhumanisme a les tradicions religioses i espirituals no conté cap novetat. Reprodueix mimèticament alguns aspectes de la crítica positivista i, en particular, comtiana, de l'estadi

religiós i, de la crítica marxista del segle XIX. Es contempla la tradició religiosa com un obstacle al desenvolupament científic i tecnològic i, a la vegada, com un mur al progrés social i a l'emancipació de la humanitat mitjançant la tecnologia.

Des del transhumanisme es pretén atendre els grans problemes socials que assetgen la humanitat, com la pobresa, la injustícia, la desigualtat i, també, el canvi climàtic, però es considera que el progrés de les tecnologies i la seva aplicació, lliurement consentida, orientada al millorament físic, cognitiu i moral constitueix un factor essencial per trobar les solucions a aquests immensos problemes del present.

El transhumanisme ofereix un nou relat en aquest supermercat esgotat d'ideologies i d'utopies. No es presenta, a si mateix, com una utopia *low cost*, ni com un gran relat d'últimes existències. Es presenta, públicament, com un relat nou que conté una visió nova i una clau de futur. Així, doncs, el transhumanisme connecta amb la sensibilitat postmoderna, però, la transcedeix, perquè recupera el vector utòpic de la modernitat, però la seva no és una utopia de caire social, polític i revolucionari a l'estil de Karl Marx (1818-1883), sinó una utopia que té el seu fonament en la ciència i en les biotecnologies.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

Las lágrimas que Dios comparte y enjuga

Estamos en tiempo de lágrimas. Pero eso no es necesariamente malo. En la antigüedad se hablaba «del don de lágrimas» y como tal don se pedía al Espíritu. Las lágrimas pueden ser, en el Espíritu, un auténtico don.

Hablamos, de las lágrimas en el rostro de Dios. La Sagrada Escritura nos transmite la imagen del Dios que llora, el Dios que «tiene sentimientos» y muestra dolor ante el sufrimiento de los humanos y ante «las heridas» que le infligimos los humanos. Como decimos, si además contemplamos al Dios Encarnado, Jesucristo, sus lágrimas físicas, visibles, son verdadero llanto de Dios. Así lloraba Dios por su propio sufrimiento, como en Getsemaní y por el sufrimiento de las personas, como ante la muerte de su amigo Lázaro.

En este tiempo de crisis, tras el impacto que nos produce espontáneamente ver cercano el sufrimiento, el primer movimiento consciente del cristiano debería ser contemplar el rostro lloroso de Cristo. Estas lágrimas son como una revelación del misterio íntimo de Dios. Él vive, siente, la profunda empatía con el sufrimiento humano, hasta el punto de hacerlo propio. En ese momento uno recibe la gracia de haber superado el sentimiento de soledad y abandono. Jesucristo ofrece una presencia cercana, íntima, compasiva. Es lo que experimentamos muchas veces ante una imagen del crucificado o ante la misma Eucaristía.

Pero el Dios Padre de Jesucristo, o el mismo Jesucristo, no es solo el amigo cercano, que está ahí compartiendo con nosotros toda una riqueza de vivencias. Es amigo y también Señor del universo. Y como tal también actuará.

Así, el pueblo de Israel, en pleno sufrimiento, escuchó el anuncio del profeta que habla en nombre de Dios. Yahvé prometió un gran banquete, una fiesta, en la que ya no habrá motivo de sufrimiento:

«El Señor enjugará las lágrimas de todos los rostros.» (Is 25,8)

¡Cómo nos gustaría recibir hoy estas mismas palabras referidas a un futuro inmediato!

Estas palabras del profeta fueron pronunciadas hacia el siglo V antes de Cristo. Pero siguen vigentes hoy. ¿En qué sentido? Quienes las escuchaban no vieron quizá que Dios enjugara todas sus lágrimas. Pero quinientos años más tarde el pueblo vio que Jesús, identificándose como el Hijo de Dios, curó enfermos, dio de comer a hambrientos, anunció el perdón, resucitó muertos... e invitaba al gran banquete en el que no existía el dolor. Dios en Él, de verdad, enjugaba las lágrimas.

Así y todo, aún quedaba mucho sufrimiento en el mundo y en la historia: el pecado y su compañera la muerte, en todas sus formas, como enfermedad, violencia, injusticia, error, mentira, etc., seguía y sigue presente. ¿Sigue Dios enjugando nuestras lágrimas? Por supuesto. Que se supere una crisis, se cure una enfermedad, se solucione un conflicto, son pequeños consuelos. El mal, causa de nuestro más profundo llanto, debía ser vencido en su raíz. Por eso el mismo Jesús lo asumió, lo cargó sobre sus espaldas, en un acto supremo de confianza y abandono en el amor del Padre Dios. Su Cruz y su Resurrección hicieron verdadero aquel anuncio profético: la puerta del banquete estaba definitivamente abierta y allí ya no habrá tristeza, ni llanto ni dolor (cf. Ap 21,4).

Ésta es nuestra única medicina, y el más eficaz consuelo de nuestro llanto.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Obres a la Catedral de Sant Llorenç

Es ben visible la bastida que envolta tot el campanar: el fet és que des de la construcció del pis superior, fa més de seixanta anys, no s'havia pogut fer una revisió i manteniment. Calia fer-ho per seguretat i rehabilitació. Ara es pot fer un manteniment integral, interior i exterior, d'aquest símbol de la parròquia i de la ciutat.

Després seguiran les façanes laterals, inacabades al seu moment, que necessiten urgentment impermeabilització i revestiment. I, finalment, el cancell d'entrada, per la Plaça de la Vila, per donar bona acollida i accessibilitat al temple.

Per realitzar aquestes obres a l'edifici de la Parròquia-Catedral de Sant Llorenç es compta amb el suport econòmic del Bisbat, amb una subvenció de la Generalitat, donat que el temple és Bé Cultural d'Interès Local (BCIL), i amb campanyes d'ajuda i finançament.

Si vols col·laborar-hi, pots fer-ho, entre altres maneres, a través del web donoamiiglesia.es, seleccionant la Parròquia-Catedral de Sant Llorenç.

► **Nomenament parroquial al Prat de Llobregat.** Amb data 14 de setembre, el bisbe Agustí ha signat el nomenament de Mn. Rafael Maroto com a rector de la Parròquia de Sant Cosme i Sant Damià, del Prat de Llobregat, alhora que ha acceptat la jubilació canònica de Mn. Lluís Portabella, que fins ara era el rector. El relleu es farà efectiu el proper 25 d'octubre, en l'eucaristia de les 11.30 h, presidida pel bisbe Agustí.

► **El cafè dels divendres.** Amb aquest nom, la Delegació dio-

cesana d'Ensenyament va convocar una iniciativa on line per als mestres i professors de religió, el divendres 25 de setembre.

Es tracta d'un grup de treball per a la millora de la docència a la classes de religió catòlica. Aquell dia es van aplegar 22 educadors, de primària i secundària, en 21 connexions diferents via Meet. El propòsit és aprofundir en el treball per projectes i, especialment, com fer-ho en contextos de possibles restriccions de mobilitat. La cadència d'aquestes reunions de treball i per compar-

tir experiències es preveu mensual. Més informació: ensenyament@bisbatsantfeliu.cat

► **Consells del Presbiteri i Pastoral Diocesà.** Durant la propera setmana tindran lloc les reunions de dos organismes que aconsellen el Bisbe diocesà en el guiatge de la comunitat dels creients: dijous 15 d'octubre al matí és la cita per al Consell del Presbiteri, que inicia el procés d'eleccions per a la seva renovació. Dissabte dia 17 serà el torn del Consell Pastoral Diocesà.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Quan l'amor a pares i fills està animat i purificat per l'amor del Senyor, llavors es fa plenament fecund i dona fruits de bé a la pròpia família i molt més enllà d'aquesta» (26 de juliol).

@Pontifex: «La profecia neix quan ens deixem provocar per Déu, no quan gestionem la nostra pròpia tranquil·litat i ho mantenim tot sota control» (26 de juliol).

@Pontifex: «El veritable pelegrí és capaç de caminar al pas de la persona més

lenta. I Jesús és capaç d'això. Jesús és el nostre company de pelegrinatge. Respecta la nostra situació, no accelera el pas. És el Senyor de la paciència» (26 de juliol).

@Pontifex: «El Regne del Cel és el contrari de les coses superflues que ofereix el món, és el contrari d'una vida banal: és un tresor que renova la vida cada dia i l'expandeix cap a horitzons més amplis» (26 de juliol).

Els arxiprestos del Penedès i Garraf sobre la crisi econòmica

La pandèmia que vivim és una emergència sanitària, en primer lloc, però comporta també una crisi econòmica, que es pateix a cada territori segons les característiques dels sectors econòmics propis de cada lloc.

Davant aquesta situació, els arxiprestos del Penedès i del Garraf han volgut fer una nota, en la que comencen recordant el **missatge dels bisbes catalans al respecte del passat mes de juny**.

Descriuen d'aquesta manera la situació: «A les comarques del Penedès (Alt Penedès, Baix Penedès i Garraf), el tancament d'empreses s'està aguditzant aquestes darreres setmanes, un greu fet que s'afegeix a la caiguda espectacular del turisme a causa de la pandèmia, la crisi del petit comerç i també als problemes crònics que pateix la pagesia del Penedès, i que provoca una dramàtica pèrdua de llocs de treball i un gran dany social.»

Per això, Mn. Xavier Aymerich, arxiprest de Vilafranca del Penedès; Mn. Carles Catasús, arxiprest d'Anoia; Mn. Josep Pausas, arxiprest de Garraf; i Mn. Norbert Miracle, arxiprest del Baix Penedès, de l'Arquebisbat de

Tarragona, com a mossens responsables de les comunitats cristianes d'aquests territoris, volen fer arribar la seva veu, «que s'afegeix a la dels alcaldes de les nostres viles i pobles,

per reclamar una atenció especial per part del govern català a l'afectació de la greu crisi sanitària i socioeconòmica provocada pel coronavirus de la Covid-19 a les nostres comarques».

El contingut íntegre el podeu trobar tant al **web del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat** com al **web de la Conferència Episcopal Tarracoense**.

Funeral per Mn. Josep Cortada

Durant el període de l'estat d'alarma per la pandèmia, concretament el 21 d'abril, **va arribar a la Casa del Pare Mn. Josep Cortada, a l'edat de 92 anys**. Va ser enterrat l'endemà, al cementiri de Pacs del Penedès, però ateses les circumstàncies del moment, es va decidir oficiar més endavant una missa funeral per ell. Aquesta celebració tindrà lloc, presidida pel bisbe Agustí, el proper diumenge 18 d'octubre, a les 17 h, a l'exterior de la Parròquia de Sant Genís,

de Pacs del Penedès, d'on va ser rector fins al moment de la seva jubilació canònica, l'any 2011.

L'últim temps, Mn. Cortada vivia a la Residència Inglada Via, de Vilafranca del Penedès, on durant anys va prestar assistència pastoral i espiritual. Tot i que no va patir cap símptoma, durant la pandèmia va donar positiu a les proves de Covid-19 que li van fer, i es va anar apagant, tranquil i en pau, per l'edat i les xacres, i confortat amb els sacraments de l'Església.

AGENDA

Sant Ramon. L'eucaristia en la festivitat del company de Sant Feliu de Llobregat tindrà lloc a la Catedral de Sant Llorenç demà dilluns, dia 12, a les 12 h, presidida pel bisbe Agustí.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

12. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [1Cr 15,3-4.15-16; 16,1-2 (o bé: Fets 1, 12-14) / SI 26 / Lc 11,27-28]. Mare de Déu del Pilar, apareguda a Saragossa segons la tradició, patrona d'Aragó.

13. ■ Dimarts [Ga 5,1-6 / SI 118 / Lc 11,37-41]. Sant Eduard (1002-1062), rei d'Anglaterra, venerat a Westminster.

14. ■ Dimecres [Ga 5,18-25 / SI 1 / Lc 11,42-46]. Sant Calixt I, papa (217-222) i mr.; sant Just, bisbe.

15. □ Dijous [Sir 15,1-6 / SI 88 / Mt 11,25-30]. Santa Teresa de Jesús

(Àvila, 1515 - Alba de Tormes, 1582), vg. carmelitana i dra. de l'Església, reformadora; sant Bru, bisbe; santa Tecla, abadessa.

16. ■ Divendres [Ef 1,11-14 / SI 32 / Lc 12,1-7]. Santa Hedvig (Eduvigis), religiosa cistercenca (†1243), viuda del príncep de Silèsia; santa Margarida Maria Alacoque (1647-1690), verge salesa a Paray-le-Monial, propagadora de la devoció al Sagrat Cor; sant Gal, abat, apòstol de Suïssa; sant Galdric, agricultor occità, patró dels pagesos cata-

lans; sant Bertran, bisbe de Comin-ges.

17. ■ Dissabte [Ef 1,15-23 / SI 8 / Lc 12,8-12]. Sant Ignasi d'Antioquia, bisbe successor de Pere i mr. a Roma (107); sant Rodolf, mr.; santa Exupèria, mr.

18. ■ Diumenge vinent, XXIX de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Is 45, 1.4-6 / SI 95 / 1Te 1,1-5b / Mt 22,15-21]. Sant Lluç, evangelista, deixeble i company de Pau, cronista dels Fets dels Apòstols, patró dels artistes plàstics; sant Just, nen mr.; santa Trifònia, emperadriu.

Diumenge XXVIII de durant l'any (A)

COMENTARI

Convidats a un banquet de casament

La imatge d'un banquet és també usual a la Bíblia per indicar el Regne de Déu, la festa que Déu prepara per als homes. I així a l'evangelí veiem com un rei convidat al banquet de casament diversos ciutadans que no hi volen anar. Tenien coses més importants a fer: *Anar al seu camp, als seus negocis i fins i tot alguns són capaços d'agafar els enviats, maltractar-los i matar-los.* Però això no fa desistir el rei de fer el seu banquet. Vol que hi participi molta gent: *Aneu a les sortides dels camins i convida a la festa tothom que trobeu.* I ho van fer així: Van fer entrar *bons i dolents.* Queda clar que participar en el banquet és fruit de la invitació gratuïta del rei, sense cap mèrit de les persones convidades. És clara l'aplicació a tots nosaltres: Som convidats pel Senyor a participar del seu Regne, que no deixa de ser una gran festa; no ens convida a patir sinó a gaudir d'un gran banquet, sense cap mèrit nostre. Però ens demana que ens posem el vestit de festa (n'hi havia un *sense vestit de festa*), que donem fruits de justícia, de fidelitat a Déu, que portem un estil de vida que posi en pràctica l'ensenyament de Jesús. Qualsevol altra conducta no respon a la invitació del Senyor (*traieu-lo fora a la fosca*).

D'aquest banquet ens en parla també la primera lectura, però ja en la seva dimensió futura, final: *Farà desaparèixer el vel de dol que cobreix tots els pobles; engolirà per sempre la Mort, esborrarà les llàgrimes de tots els homes.* El Regne de Déu del qual participem ja en aquesta vida és el regne de la vida, de la resurrecció, de l'absència de llàgrimes i de mal; és el banquet de la salvació. Pau va viure sempre amb aquest vestit de noces i podem dir que ja va fer una experiència d'aquest Regne futur: *Sé viure enmig de privacions i sé viure igualment en l'abundància. Estic avesat a tot: a menjar bé i a passar fam, a tenir de tot i a trobar-me mancat d'allò que necessito.* Per a ell l'únic important era treballar pel Regne de Déu, ser fidel a l'ensenyament de Jesús relativitzant totes les altres coses d'aquest món esperant gaudir de la plenitud d'aquest Regne.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 25,6-10)

En aquesta muntanya, el Senyor de l'univers prepararà per a tots els pobles un convit de plats gustosos i de vins rancis, de plats gustosos i suculents, de vins rancis clarificats. Farà desaparèixer en aquesta muntanya el vel de dol que cobreix tots els pobles, el sudari que amortalla les nacions; engolirà per sempre la mort. El Senyor eixugarà les llàgrimes de tots els homes i esborrarà l'oprobri del seu poble arreu de la terra. Ha parlat el Senyor. Aquell dia diran: «Aquí teniu el nostre Déu, de qui esperàvem que ens salvaria: alegrem-nos i celebrem que ens hagi salvat», perquè amb tota certesa la mà del Senyor reposarà sobre aquesta muntanya.

► Salm responsorial (22)

R. *Viuré sempre a la casa del Senyor.*

El Senyor és el meu pastor, no em manca res, / em fa descansar en prats deliciosos; / em mena al repòs vora l'aigua, i allí em retorna. / Em guia pels camins segurs per l'amor del seu nom. R.

Ni quan passo per barrancs tenebrosos / no tinc por de res, perquè us tinc vora meu; / la vostra vara de pastor m'asserena i em conforta. R.

Davant meu pareu taula vós mateix, / i els enemics ho veuen; / m'heu ungit el cap amb perfums, / ompliu a vessar la meua copa. R.

Oh sí! La vostra bondat i el vostre amor m'acompanyen tota la vida, / i viuré anys i més anys a la casa del Senyor. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 4,12-14.19-20)

Germans, sé viure enmig de privacions, i sé viure igualment en l'abundància. Estic avesat a tot: a menjar bé i a passar fam, a tenir de tot i a trobar-me mancat d'allò que necessito. Em veig amb cor per a tot, gràcies a aquell que em dona forces. Però heu fet molt bé d'ajudar-me, ara que vivia en l'estretor. El meu Déu satisfarà les vostres necessitats d'acord amb l'esplendidesa de la seva glòria en Jesucrist. A Déu, Pare nostre, sigui donada la glòria pels segles dels segles. Amén.

► Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 22,1-14) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús proposà aquesta altra paràbola als grans sacerdots i als notables del poble: «Passa amb el Regne del cel com amb un rei que celebrava el casament del seu fill: envià els seus homes a avisar els convidats, però no hi volien anar. Llavors n'envià d'altres que diguessin als convidats: "Ja tinc preparat el banquet, he fet matar els vedells i l'aviram. Tot és a punt: veniu a la festa." Però ells no en feren cas: l'un se n'anà al seu camp, l'altre als seus negocis, i altres agafaren els enviats, els maltractaren i els mataren. El rei, en veure això, s'indignà, i envià les seves tropes per exterminar aquells assassins i incendiar-los la ciutat.

Mentrestant digué als seus homes: «El banquet de casament és a punt, però els convidats no se'l mereixen. Per tant, aneu a les sortides dels camins i convida a la festa tothom que trobeu.» Ells hi anaren, i reuniren tothom qui trobaven, bons i dolents. I la sala del banquet s'omplí de convidats».

► Lectura del profeta Isaïes (Is 25,6-10)

El Señor todopoderoso brindará a todos los pueblos en esta montaña un festín de pingües manjares, un festín de vinos excelentes, de exquisitos manjares, de vinos refinados. Y quitará en esta montaña el velo que tapaba a todos los pueblos, el sudario que cubría a todas las naciones: destruirá para siempre la muerte. El Señor Dios secará las lágrimas de todos los rostros, y la ignominia de su pueblo la borrará de toda la tierra; porque el Señor ha hablado. Aquel día se dirá: Éste es nuestro Dios, de quien esperamos que nos salve; éste es el Señor, en quien esperamos. Alegrémonos, gocémonos, porque nos ha salvado. Pues la mano del Señor reposa sobre esta montaña.

► Salmo responsorial (22)

R. *Habitare en la casa del Señor por años sin término.*

El Señor es mi pastor, nada me falta; / en verdes praderas me hace recostar; / me conduce hacia fuentes tranquilas y repara mis fuerzas. R.

Me guía por el sendero justo, / por el honor de su nombre. / Aunque camine por cañadas oscuras, / nada temo, porque tú vas conmigo: / tu vara y tu cayado me sosiegan. R.

Preparas una mesa ante mí, / enfrente de mis enemigos; / me unges la cabeza con perfume, / y mi copa rebosa. R.

Tu bondad y tu misericordia me acompañan todos los días de mi vida, / y habitare en la casa del Señor por años sin término. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 4,12-14.19-20)

Hermanos, sé carecer de lo necesario y vivir en la abundancia; estoy enseñado a todas y cada una de estas cosas, a sentirme harto y a tener hambre, a nadar en la abundancia y a experimentar estrecheces. Todo lo puedo en aquel que me conforta. He hecho bien, sin embargo, en haceros cargo de mi tribulación. Mi Dios, a su vez, proveerá colmadamente a vuestra indigencia, según sus riquezas, en Cristo Jesús. A Dios, Padre nuestro, la gloria por los siglos de los siglos. Amén.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 22,1-14) (Versión abreviada)

En aquel tiempo Jesús se puso a hablar de nuevo en parábolas a los sumos sacerdotes y a los senadores del pueblo diciendo: «El reino de Dios es semejante a un rey que celebró las bodas de su hijo. Envío sus criados a llamar a los invitados a las bodas, y no quisieron venir. Mandó de nuevo a otros criados con este encargo: Decid a los invitados: Mi banquete está preparado, mis terneros y cebones dispuestos, todo está a punto; venid a las bodas. Pero ellos no hicieron caso y se fueron, unos a su campo y otros a su negocio; los demás echaron mano a los criados, los maltrataron y los mataron. El rey, entonces, se irritó, mandó sus tropas a exterminar a aquellos asesinos e incendió su ciudad. Luego dijo a sus criados: El banquete de bodas está preparado, pero los invitados no eran dignos. Id a las encrucijadas de los caminos y a todos los que encontréis convidadlos a la boda. Los criados salieron a los caminos y recogieron a todos los que encontraron, malos y buenos, y la sala de bodas se llenó de invitados».